

Behandling sket en Forespørgsel om denne Sags Fremme. I Efteraaret 1898 blev Spørgsmaalet rejst fra Flertallets Side i denne Sal gennem en Forespørgsel til den daværende Kultusminister og Justitsminister. Forespørgslen endte med en Dagsorden, som blev enstemmigt vedtagen i dette Ting, jeg beder Dem lægge Mærke dertil og erindre det. Den vandt Tilslutning fra alle Sider, fra alle fire Partier, alle fire Partiernes Ordførere sluttede sig til Kravet om, at Børnesagen endelig en Gang maatte blive rejst væsentlig i Overensstemmelse med Kommissionens Betænkning, og en Dagsorden blev enstemmigt vedtagen, som gik ud paa at kræve Børns Strafbarhed ophævet, at kræve betingede Straffedomme for unge Mennesker indførte og kræve Statens Støtte til Børnehjemssagen. Den daværende Kultusminister meddelte, at han havde Sagen under Overvejelse og haabede allerede i Samlingens Løb at kunne forelægge Lovforslag desangaaende. Det blev ikke til noget. Saa næste Efteraar, i Efteraaret 1899, tog dette Tings Flertal Sagen op gennem et særligt Lovforslag. Dette Lovforslag gik igennem, det blev i Marts Maaned 1900 enstemmigt vedtaget. Det gik ud paa at ophæve Børns Strafbarhed. Saa endelig i sidste Rigsdagssamling rejste den daværende Justitsminister Sagen oppe i Landstinget, idet han forelagde et Lovforslag der, ganske vist sent paa Samlingen, først hen paa Slutningen af Januar Maaned i Aar, og dette Lovforslag var, det skal jeg indrømme, meget fattigt, det var ikke et Forsøg paa at gennemføre Børnehjemskommissionens Betænkning, det var et Forsøg paa at slippe bort fra den. Ganske mærkværdigt og en Skæbnens Ironi var det, at det netop blev Goos, der som Kultusminister havde nedsat Børnehjemskommissionen 1893, der som Justitsminister i sidste Rigsdagssamling gjorde et Forsøg paa at slippe bort fra den Betænkning, han selv havde givet Stødet til, og hvis Affatere han selv havde valgt. Saa vidt kom altsaa Sagen. Det endte med, at Landstinget i sidste Rigsdagssamling afgav en Beretning. Sagen var jo forelagt saa sent af Justitsministeren, at man heller ikke kunde vente stort mere. Nu er det, jeg gerne vilde bede den nuværende Regering om ikke at lade denne Sag ligge, men at fortsætte der, hvor Lovgivningsmagten, eller jeg vil heller sige Folketinget, slap. Jeg vil ikke saa gerne bede den nuværende Justitsminister tage fat der, hvor hans Forgængere slap, thi det var som sagt efter min Mening ved et Forsøg paa at slippe

bort fra Kommissionens Betænkning, men jeg vil gerne bede den ærede Justitsminister tage fat der, hvor Folketinget slap, nemlig det enstemmigt vedtagne Lovforslag om Ophævelse af Børns Strafbarhed. Naar der ikke foreslaas større Bevillinger til Børneopdragelsessagen, naar vi omtrent staa i Aar, hvor vi stod i Fjor, kun med en ubetydelig Forøgelse af Tilskuddet paa noget over 3,000 Kr. og med et ekstraordinært Laan paa 25,000 Kr. til Landbrugskolonier, er det for saa vidt beklageligt, men jeg vilde gerne alligevel se lyst paa Sagen og deri se et Vidnesbyrd om, at det er den nuværende Regerings Mening, idet man væsentlig bevarer status quo paa Finansloven, at tage hele Sagen op til Gennemførelse. At det er lige saa nødvendigt at tage Sagen op i Aar, som da Børnehjemskommissionen afgav Betænkning, er jo aabenbart. Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med Tal, de fleste have sikkert læst Kommissionens Betænkning og kende dens Statistik, der jo viser, at Forbrydelserne, Kriminaliteten, blandt Børnene ere tiltagne i ganske forfærdelig Grad siden Begyndelsen af Halvfjerdserne. Siden Børnehjemskommissionen sad, er dette Forhold ikke blevet forandret, man kan finde de paagældende Tal i de Bilag, der ledsagede Goos' Forslag til Landstinget i sidste Rigsdagssamling. Tilsyneladende ere Tallene noget forandrede, idet ganske vist Antallet af Domfældelser af Børn er gaaet en Del ned, men samtidig oplyses det, at der heldigvis mere og mere indføres den Praksis blandt Dommerne, blandt Øvrigheden, at man saa vidt muligt fritager Børn for Straf. Der er imidlertid Eksempler paa, at en human Politimester har villet fritage Børn for Straf, men ikke har været i Stand dertil, fordi han ikke vidste, hvor han skulde gøre af dem; der er jo hverken Plads eller Midler til at faa dem opdragne i Stedet for straffede. Som sagt, der har været en glædelig Bestræbelse i Øvrighedskredse for i saa høj Grad, som Loven tillader det — men det er jo kun inden for en vis Begrænsning — at undlade at straffe Børn, og Antallet af saadanne Fritagelser var uden for Kjøbenhavn i 1899 151. Alligevel var Antallet af straffede Drenge det Aar 207. Lægger man Antallet af Fritagelser til Antallet af fuldbyrdede Straffe sammen, faar man et Antal, der viser, at Børnekriminaliteten endnu er i stadig Stigen. Det erklærer ogsaa den forrige Justitsminister i de Bilag, der ledsage hans Lovforslag. Han siger: „Antallet af Domfældelser viser en mindre Nedgang siden 1891 i